
Proces t[í]ben[í]

By David Wilkerson

July 16, 2001 Večer p[řed] svou smrt[í] se Ježíš posadil se svými učedníky, aby se sdíleli u velikonoční veče[ře]. Skupina m[ěla] intimní čas společného p[řijímání]. Potom když dojedli, řekl Ježíš slavnostn[ě]: „Ale aj, ruka zrádce mého se mnou jest za stolem“ (Lukáš 22:21). Jak strašlivá pravda se zjevila v tak intimní chvíli. Satan drze vstoupil do jednoho z Ježíšových učedník[ů], Jidáše.

Další neuv[ěřitelný] moment se stal již u stolu. Ježíš vzal kousek chleba, který p[ředstavoval] Jeho rozbité t[ě]lo, namočil ho do vína a nabídnul Jidáš[ovi]. Intrikánský učedník pak natáhnul [á]blem posedlou ruku, aby si ho vzal. Bylo to, jako by sám Satan vzal Ježíšovo t[ě]lo do svých rukou, aby ho rozdrtil.

Možná se divíš stejn[ě] jako já: Jak mohl Satan posednout Jidáše? Žádná osoba nemohla p[řes] noc tak dalece upadnout. Nikdo by nemohl být tak náhle p[řemožen] h[říchem], aby mohl úmysln[ě] zradit Božího syna, v[ěd]l by, že by to vedlo k jeho smrti. Je to smutné, ale je pravda, že Jidáše mohl Satan snadno dopadnout. Evangelium odhaluje, že si Jidáš uchovával chamtivost. Tajn[ě] vybíral ze skupinové pokladny pro sebe. A protože si držel tohoto ducha chamtivosti, Satan ho mohl po čase oklamat.

Stejná v[ěc] se d[ě]je k[řes]ťan[ům] znovu a znovu po staletí. Satan srazil množství v[ě]řících, kteří nikdy nedovolili, aby byli osvobozeni z obkličujícího h[říchu]. Vid[ím] jsem množství zbožných služebník[ů] upadat nalevo i napravo, muže kdysi mocn[ě] používané Bohem. Po letech se tito kazatelé zapletli v žádosti, kterou nikdy nebyli ochotni pustit. A padli tvrd[ě], ztratili všechno.

Jidáš sám byl mocn[ě] používaný Bohem. Provád[ěl] zázraky po boku dalších učedník[ů], kteří uzdravovali nemocné a vyhán[ěli] démony. A stejn[ě] jako oni chodil v[ě]rn[ě] s Ježíšem, živým Slovem. Zástupy poznaly Jidáše jako oddaného Božího služebníka.

P[řesto] Bible jasn[ě] říká: od úplného začátku byl Jidáš činitelem nepravosti. Jeho tajný chtíč byl vždy skrytý pod povrchem. A nic, co tento požehnaný muž vid[ěl] nebo slyšel v Ježíšově život[ě], se nemohlo dotknout h[říchu] v jeho srdci. Jidáš byl zcela p[řemožen] svým h[říchem]. Následkem toho byl naprosto p[řemožen] [á]blem.

Kdysi jsem potkal služebníka, který m[ěl] stejnou zkušenost. Řekl mi: „M[ůj] otec byl padesát let kazatelem a vždycky byl chudý. Když odešel do penze, byli on a matka chudobní, sotva schopni živobytí. Když jsem je p[řed] n[ě]kolika lety navštívil v jejich maringotce, povstal ve mn[ě] hlas. Řekl jsem sám sob[ě], že nikdy neskončím tak chudý jako oni. Budu čachrovat, když budu muset, cokoliv bude nezbytné, abych byl zabezpečený.“

Tento muž byl vedoucím v naší denominaci, dohlížel na mnoho pastor[ů]. Ale brzy investoval v podez[řelém] obchod[ě] s realitami. V[ěd]l, že je to špatné, ale nebyl schopen se osvobodit od ducha, který ho pronásledoval. Byl svázán strachem, že skončí chudý. Podobn[ě] jako Jidáš byl tento muž snadným terčem pro Satana, který vpadnul do jeho chamtivého srdce.

P[řed] n[ě]kolika lety byl velmi známý evangelista odhalen pro sexuální h[řích], kterým šokoval sv[ět]. Množství k[řes]ťan[ů] se diví: „Jak mohl tak zbožný muž padnout do takového h[říchu?“ P[ředitím] než byl tento služebník odhalen, volal jsem mu kv[ůli] tomu, co se blíží. P[řiznal], že se zapletl do pornografie již ve svém d[ět]ství. „Léta jsem se trápil,“ řekl mi. „A nesl jsem toto b[řemeno] po celou svou službu.“ Jinými slovy, i když mocn[ě] kázal, upadal zpátky do svého zvyku. Samoz[řejm]ě že otroctví tohoto muže nep[řišlo] p[řes] noc. Byl [á]blem brzy označkován a nikdy se neradoval z úplného vít[ězství].

Vím, že mnoho dnešních křesťanů je jako tento muž. Jsou Bohem používáni, vše uctívají a upřímně slouží Pánu. Ale dopustili ve svém životě hříchy, a ten se za čas hluboce zakořenil. Nyní se stali snadným terčem pro Satana. A šábel pronikl jejich slabou stránkou a přemohl je.

Nuže, o velikonocích Satan věděl, že se chystá příchod Božího království. Takže, když jednou vlastnil Jidáše, rozhodl se jít po dalších učednících. Vím, že způsobil, že bylo cítit jeho přítomnost u stolu, když „stal se pak i svár mezi nimi, kdo by z nich zdál se býti větší“ (Lukáš 22:24). Dovedeš si tu diskusi představit? Učedníci mají právě intimní chvíli společenství se svým Pánem, který jim řekl, že brzy zemře. Ale zřejmě neporozuměli ničemu z toho, co Ježíš řekl. Místo toho se začali hádat o to, kdo bude stát v čele, až bude pryč.

To musela být pro Satana lahůdka. Pravděpodobně hodnotil situaci učedníků jednoho po druhém a říkal si: „Kdo bude další? Natanael ne. Ježíš řekl, že v něm není lsti. Co takhle Jan? Ne, ten je příliš blízký svému mistru, stále spočívá na jeho prsou. Á, tamhle sedí Petr. Ježíš ho nazval skálou. Kdybych mohl dostat jeho, oslabil bych základ nastávající církve.“

Šábel žádal povolení, aby testoval Petrovu věrnost. Pravděpodobně znáte příběh Joba ze Starého zákona. Pokud ano, pak se rozpomeňte, že se Satan nemohl dotknout tohoto zbožného muže, aniž by nejdříve získal povolení z nebe. Hospodin řekl šábelovi, že s Jobem nemůže zajít příliš daleko. Mohl soužit jeho tělo, mohl ho provést skrze matoucí zkoušky, ale nesměl ho zabít.

Teď Satan osobně interpeluje, aby si z Petra učinil terč. Řekl: „Ježíši, prohlásil jsi, že postavíš svou církev na sváctví tohoto muže. Dobře, pokud jsi si tak jistý, že Petr je skála, dovol mi, abych ho chvíli třábil. Zjistíš, že to není kamen žádného základu. Hluboko dole není nic než písek. Víš, že jsem již jednoho z tvých dvanácti základních vědců dostal. A teď ti říkám, že se Petr rozdrolí právě tak jako Jidáš.“

My již víme, že Pán dovolil, aby byl Petr třešněn. Přesto, proč to bylo nezbytné? Vím, že nám velikonoční scéna dává hluboké porozumění. Ježíš slíbil svým učedníkům: „A já vám způsobuji, jakož mi způsobil Otec můj, království, abyste jedli a pili za stolem svým v království mém, a seděli na stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské“ (LK 22:29–30) Ježíšovi následovníci museli být u vytržení, když to slyšeli. Jejich budoucnost byla absolutně zajištěná. Pán sám řekl, že půjdou do nebe. On jim bude dokonce rezervovat sedadla u jídelního stolu. A oni všichni budou nosit korunu, panovat a vládnout s Ním po celou věčnost.

Jak neuvěřitelný slib zajištěný. Ježíšova slova byla dostatečná, aby kohokoliv provedla jeho životem v naprosté víře a jistotě. Jak to Petr poslouchal, musel se cítit hluboce milovaný, myslel si: „Mám neotesitelný slib od Ježíše. Bude mě používat po celou věčnost. A to mě absolutně osvobozuje, abych mu teď sloužil bez starostí.“

Přesto byla Petrova radost a rozjímání rázně přerušeny. Ježíš se na něj náhle obrátil s překvapujícím varováním: „I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil vás, aby vás třešněl jako pšenici“ (Lukáš 22:31). Dovedu si představit Petru v údiv. Pravděpodobně vykřikl: „Proč by mě měl mít Satan, Pane? Je mé srdce zlé? Co jsem udělal, že jsem byl vybrán? Ostatně jsem ten, kdo první rozpoznal tvé božství. Když ostatní pochybovali, já jsem nepochyboval. Dokonce jsem s tebou chodil po vodě. Tak co tím míníš, že budu třešněn? Říkáš mi, že Satan požádal, aby mě to mohl udělat, a ty jsi řekl ano? Kde je tvá ochrana nade mnou, Ježíši? Co bude dál?“

V té době byl Izrael zemědělskou společností, takže každý byl dobře obeznámen s procesem

prosívání (třibení) obilí. Děláci na statku házeli lopatou hromady zrní na síta nebo šeseta, typický dřevěný rám čtyři—krát—čtyři—stopy se síťovaným dnem. Děláci pak šesetem mohutně třásli, což způsobilo, že všechna nečistota a plevy propadla skrze síto na zem. Zůstala jen čistá zrnka obilí.

Prosívání je jasně očišťovací proces, oddělující špatné a neužitečné od dobrého a plodného. Možná se ptáš: „Proč chtěl Satan tříbit Petra, jestliže z toho vzejde pouze dobré ovoce?“ Dle mého názoru si Satan myslel, že Petrova víra při otřesech selže. Plánoval tříbit Petra tak silně, aby mohl dokázat, že semena jeho víry jsou pouze plevy.

Přáliš dřevěný Petr nemůže poněkud, čemu bude čelit Petr odpověděl Ježíši: „Pane, s tebou jsem připraven na všechno. Jsem ochotný následovat tě do vězení, být s tebou ukřižován, zemřít vedle tebe. Už jsi mi řekl, co jsi pro mě zaopatřil na věčnosti. Jakou škodu mi může udělat malé třibení?“ (viz Lukáš 22:33). Přesto je pravdou, že nikdo není nikdy připraven na třibení. Neexistuje nic, co bychom mohli v tle udělat, abychom se připravili na strašný otřes, kterému měl Petr čelit.

Věřím, že Pán dovoluje Satanovi, aby třibil obzvláště přáli dřevěné, sebejisté křesťany, kteří spoléhají na sebe sama. Takoví dobře—cvičení věřící jsou přesvědčení, že mohou zvládnout cokoli na něm Satan hodí. Vychloubají se: „Kdyby se mě kdy nepřítel pokusil srazit dolů, pošlapu ho v Boží moci. Vyženu ho ze svého života Slovem. Šábel se mě nemůže dotknout.“

Slyším tento druh vychloubání z kazatelen po celé Americe. Samozřejmě souhlasím, že máme vítězství nad Satanem skrze víru v Ježíšovo dílo na kříži. Přesto dříve nebo později čelí každý křesťan náhlému překvapujícímu třibení a věc si není vědom, že je za tím šábel. V duchovním světě se stále odehrává činnost a my o tom víme tak málo. Nemůžeme být neznalí plán nepřítel, ale jak říká Pavel: „Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobnost“ (1. Korintským 13:12).

Možná právě te čelíš hluboké zkoušce, nevysvětlitelnému otřásání. Jsi obrácen nohama vzhůru, naruby, a domníváš se, že se to děje kvůli nějakému zlu v tobě. Ale celou dobu je to Satan, který tě s Božím svolením tříbí jako pšenici.

Nechápej to špatně: šábel se nemůže dostat k Božím lidem kdykoli chce. Nemůže nás podle libosti srážet. A co víc, máme toto ujištění: jediní lidé, které Pán dovolí tříbit, jsou ti, které si vybral, aby obnovili jeho upadající církve. Naše chvíle třibení jsou zamýšlené pro to, aby se zrodila naše víra neporušená a ryzí. Potom nás Ježíš může použít k pozdější práci obnovení církve. „Potom se navrátím, a vzdám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdám, a vyzdihnu jej“ (Skutky 15:16).

Ježíš ukázal svým učedníkům rozdíl mezi třibením a duchovní válkou. Řekl jim: „... a kdož nemá meč, prodej sukni svou, a kup sobě meč“ (Lukáš 22:36). Ježíš v podstatě říkal: „Brzy vás opustím. A budete čelit silné duchovní válce. Celý tento čas jsem byl s vámi, ochraňoval jsem vás. Ale teď budete muset žít vírou. Budete muset zvednout duchovní meč a bojovat ten dobrý boj víry.“

„Ale existuje něco daleko úpornějšího než duchovní válka. Je to proces třibení. Je to boj muže proti muži se samotným Satanem, bitva, kterou nemnoho lidí kdy zažilo. Petře, budeš po celou dobu v rukou nepřítel. A meč ti nebude nic platný. Šábel chystá takový výpad, aby zničil tvou víru. Chce ti ukrást všechnu naději, kterou jsem ti dal.“

Když jsme třibení, Satan vkládá do naší mysli každou zlou věc ze svého démonického arsenálu. A způsobí, že uvěříme, že tyto přišerné myšlenky povstaly spíše v našich vlastních srdcích než v pekle.

Je to zkouška tak náboženská, strašná a zoufalá, že Kristus nedopustí abychom do ní vstoupili, aniž by nám přisežně neslibil modlit se za nás po celou dobu. Ujistil Petra: „Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylna víra tvá. A ty nikdy obrátíš se, potvrzuj bratří svých“ (Lukáš 22:32). Říkal: „Petře, vím úplně dobře, že tohle je mohutná bitva proti tvé víře. A já se za tebe budu celou dobu modlit. A říkám ti dopředu, že tvá víra neselže.“

Ježíš prorokoval kruté testování Petra Ježíš varoval Petra, že bude podroben tak kruté zkoušce, že „nezapívá dnes kohout, až prve třikrát zapíše, že neznáš mne“ (Lukáš 22:34). Přesto Petr věřil, že je připraven. O pár hodin později, když přišly davy, aby zatkly Ježíše, učedník povstal, aby bojoval za svého mistra. Směle tasil svůj meč a usekl muži ucho.

Ale Petrovo třebení skutečně začalo až později. Začalo v době, kdy stál Ježíš před svými žalobci v předsíni soudu. Petr stál venku, ohříval se u ohně, když ho mladé děvče poznalo: „A uževši ho jedna děvče, an sedí u ohně, a pilně na pohled vši, řekla: I tento byl s ním“ (22:56). Když na něj děvče upřeně zíralo, začal se třást. Rychle odpověděl: „Ženo, neznám ho“ (22:57).

Teď měl Satan Petra na sílu. A začal ho divoce třebit. Bible říká: „A po malé chvíli jiný, vida jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak řekl: Ó človče, nejsem“ (22:58). Touto dobou byl Petr třesen, aniž věděl, odkud se jeho slova vzala. Nakonec o hodinu později ho poznal třetí člověk a řekl: „V pravdě i tento s ním byl, neb i Galilejský jest. I řekl Petr: Človče, nevím, co pravíš.“ (22:59–60). V tu chvíli podle jiného evangelia začal Petr klít.

Zkus si tu scénu představit. Jen před hodinami byl tento věrný učedník nejsmělejší Ježíšův obránce, třímal meč proti vši převaze. Přesto teď se Petr absolutně zhroutil, zapíral i to, že zná Ježíše. Satan musel mít škodolibou radost a myslel si: „Dostal jsem Petra. Skončil jako Jidáš. A teď na dalšího učedníka.“

Právě ve chvíli, kdy Petr potřetí zapíral Ježíše, říká Písmo: „kohout zaspíval. I obrátiv se Pán, pohledl na Petra“ (22:60–61). Představ si, jak se musel cítit Petr, když na něj jeho mistr upřeně hleděl. Přesto teď mohu ujistit, že pohled, který mu Ježíš vrnoval, nebyl obviňující. Kristus řekl: „Jak jsi mi to mohl udělat, Petře? Rouhal ses mi, zapíral jsi mě, ačkoliv tito lidé vědí, že jsi můj. Jak jsi mohl klesnout tak hluboko po všem, co jsem pro tebe udělal?“

Naopak, Ježíš tyto události Petrovi odpověděl. A teď se na něj díval, aby ho uklidnil, jako by řekl: „Zachovej klid, příteli. Varoval jsem tě, že teď bude Satan třebit, pamatuješ? Chce tě srazit a zničit moji církev. Ale já ti teď, Petře, připomínám, že budeš obnoven. Jsi pro mě důležitý. Tak ode mě neutíkej. Tento boj skončí. A ještě je před tebou velká práce.“

Skutečně Ježíš řekl Petrovi: „A ty nikdy obrátíš se, potvrzuj bratří svých“ (22:32). Doslovná česká formulace zde je: „Až se obrátíš, budeš silou pro své bratry a sestry.“ Kristus řekl jinými slovy: „Zapíraš mě, Petře. Přesto ti říkám, že budeš obnoven. A potom budeš mít něco podstatného, abys to dal ostatním. Budeš požehnáním pro to, co ses naučil.“

Toto je pravý důvod, proč Bůh dovoluje naše třebení. Apoštol Pavel píše: „Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení, kterýž třší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli ssoužení, a to tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha. Nebo jakož se rozhojňují utrpení Kristova na nás, tak skrze Krista rozhojňuje se i potěšení naše. Nebo buďto že soužení jsme, pro vaše potěšení a spasení soužení jsme, kteréž se působí v snášení týchž trápení, kteráž i my trpíme; buďto že potěšování býváme, pro vaše

potřesení a spasení potřsování býváme. A naděje naše pevná jest o vás. Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení, také i potřesení“ (2. Korintským 1:3–7).

Nepochybně Bůh dovoluje, aby jeho učedníci šli skrze hluboké vody, snášeli krize, které nemohou pochopit, aby byli svůdectvím a útěchou pro ostatní. Tímto způsobem pomáhají protříbení křesťané obnovit ty části Božího domu, které se skácely.

Pemýšlej o tom: Petrovo tříbení nemělo nic společného s tělesným pokušením jako je chtíč, žravost nebo chamtivost. Ne, satanův útok byl zamýšlen k podkopání Božích slibů pro tohoto muže. Chtěl, aby byl Petr přesvědčen, že absolutně není hoden Ježíšových závazků k němu v nebi. A na chvíli byl ďábel úspěšný. Poté, co Ježíš upřeně hleděl na Petra, vyběhl Petr ven a hořce plakal. Představ si lži, jaké pokřikoval Satan na tohoto zlomeného muže:

„Tak ty jsi Ježíšova skála, ano? Ty jsi ten, kdo pozvedne rozpadlou církev? Podívej se na sebe, Petře, jsi slaboch a uplakánek, rouhač. Zapřel jsi toho pravého, který tě povolal a který tě miloval. Jestli si myslíš, že budeš sedět u Ježíšova stolu v ráji, zapomeň na to. Zhešil jsi proti světlu světa. Nejsi hoden jeho zaslíbení. Jsi zlý, zavržený. Tvůj život skončil.“

Maličko stačilo, že Petr poznal, že byl vybaven životně důležitým posláním pro novou církev: „Byl jsem hlouběji v zoufalství a beznaději než kdy poznáš. A můj Pán mě vyvedl, abych ti přinesl útěchu.“

Jedna z nejdojemnějších scén v Bibli je v Janovi 21Ve 21. kapitole Jana již Ježíš vstal z mrtvých a několikrát se ukázal svým následovníkům. Když prošel skrze zdi v horní místnosti, beze vší pochyby se podíval na všechny včetně Petra s něžnou láskou Otce.

I tak byl Petr ještě evidentně zmaten ze svého zážitku. Jednoho dne ohlásil ostatním: „Přijdu rybařiti!“ (Jan 21:3). Jinými slovy: vracel se ke své kariéře rybáře. Petr už neviděl sám sebe způsobilého k duchovnímu vřdčovství. Pravděpodobně si myslel: „Bůh nemůže použít člověka, jako jsem já. Zhešil jsem jako nikdo jiný v dějinách. Nic jiného mi nezbývá.“

Můžeš si připomenout příběh od tohoto bodu. Petr přesvědčil některé z dalších učedníků, aby šli s ním. Celou noc rybařili, ale nakonec nic nechytily. Časně ráno na ně z břehu někdo volal. Řekl jim, aby hodili síť do moře na druhé straně lodi. Když to udělali, vyneslo to úlovek ryb tak těžký, že se síť začaly trhat.

Petr věděl, že osoba na břehu musí být Ježíš. A náhle skočil do vody a plaval k břehu. Zjistil, že pro ně všechny Ježíš připravuje snídani. Když přišli ostatní, Ježíš je pozval: „Pojďte, obřdujte“ (Jan 21:12). Pán rozevřel svou náruč pro své vyvolené, toužil je přivést zpět do plného společenství s Ním. A zvláště měl na mysli Petra.

Během jídla se několikrát učedníka zeptal: „Petře, miluješ mě?“ Pokaždé mu Petr odpověděl: „Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji“ (viz Jan 21:15–16). Musíš porozumět, že se Ježíš neptal proto, aby se přesvědčil o učedníkově oddanosti. Ani tuto otázku nepoložil kvůli ostatním. Bylo to všechno kvůli Petrovi. Kristus se v podstatě Petra ptal: „Vím, že jsi si jistý moji láskou k tobě. Jsi přesvědčen, že tě miluji zcela a bezpodmínečně, bez ohledu na tvá selhání. Ale chci, abys byl přesvědčen také o něčem jiném. A to je, že JÁ VÍM, ŽE MĚ MILUJEŠ.“

„Úplně ses ke mně, Petře, vrátil. A já vím, že mě víckrát nezradíš. Znáám tvé srdce a jsem přesvědčen, že mě miluješ celou svou bytostí. Takže nedovol Satanovi, aby tě o to okradl.“

Samozřejmě jsi si jistý mou láskou k tobě. Teď buď ujistěn ve své vlastní lásce ke mně. To tě připraví pro dílo, které jsem naplánoval pro tvou budoucnost. A to je, abys pásal mé ovce“ (Jan 21:17)

Milovaný, naše vlastní třeštění končí, když můžeme říci páblovi: „Můj Spasitel mě navzdory všem mým hříchům bezpodmínečně miluje, protože jsem se vrátil k jeho lásce. A co víc, ujistil mě, že přestože jsem selhal, On ví, že Ho stále miluji celým svým srdcem. Takže mi to, páble, nemůžeš již nikdy sebrat. A já ti nedovolím, abys mi říkal něco jiného. Miluji Ježíše a On to ví.“

Vím co to je radovat se jako se Petr radoval Stejně jako Petr cítil jsem i já ve svém životě Ježíšův dotek. Lpím na vzácném zaslíbení, které mi dal, že mé poslední dny budou mé nejplodnější. Také jsem od Njho přijal Živý chléb v něžném společenství. A věřím Jeho zaslíbení, že na mě čeká koruna slávy.

Přesto jsem se stejně jako Petr nalézal v náhlých duchovních bitvách, které byly mimo mé porozumění. Snášel jsem pábelské dotírání a lživá obviňování. A v žádné zkoušce jsem nevěděl, zda je důvodem mé vlastní třeštění, pábel nebo Boží trestání, které mě má očistit od nějaké neznámé nepravosti. Ztotožnil jsem se s Jobem, který se ptal Boha: „Neodsuzuj mne, oznam mi, proč se nesnadníš se mnou?“ (Job 10:2). Job říkal: „Pane, nevím, co se děje. Co je podstatou té hluboké zkoušky všude?“

Věřím, že naše třešící zkušenosti jsou vtěsnány mezi období mocného zjevení a doby ještě větší užitečnosti pro království. Uvažuj o tom, co se Pavel skrze své zkoušky naučil: „Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše. Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tenž jest se osvítil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista“ (2. Korintským 4:5–6).

Pavel říká, že se skrze své zkoušky naučil, aby nekázal sám sebe, ale Ježíše samého. Tímto okamžiky v jeho životě upustil od zaměřování se na sebe samého. Nyní byla všechna jeho kázání, svědectví a život zasvěcené zcela k vyvýšení Ježíše. A co víc, Pavel přijímal rostoucí zjevení. Říká nám, že se Duch svatý rozzářil v jeho srdci a přináší ještě více světla, kterým může zjevovat Ježíše ostatním. Jak nádherné je to místo: absolutně pokořený, přesto plný zjevení, světla a vize Boží slávy.

Nakonec Pavel vysvětluje, co doprovází všechna jeho zjevení: „My se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlčeni; Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl. Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem. A tak smrt v nás moc provádí, ale v vás život“ (2. Korintským 4:8–12).

Všimni si všech silných slov, které tu Pavel používá: úzkost, trápení, zmatek, rozpaky, pronásledování, být v opovržení, nést na svém těle mrtvení Pána Ježíše. Jednoduše řečeno: Pavel popisuje proces třeštění. Zprv nemohl porozumět, proč je každá nádherná práce Ducha svatého v jeho životě doprovázena bouřlivým časem třešení. Potom mu Duch svatý zjevil důvod: není to k odhalení hříchu v něm nebo cvičení kázně nebo jeho napravování. Spíše, říká Pavel, je to kvůli ostatním: „Nebo to všecko pro vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díků činění od mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží. Protož neoblevujeme, ale ačkoli zevnitřní člověk náš ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne. Nebo toto nyní lehouché ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy budíme nám přisobí“ (2. Korintským 4:15–17).

Pavel nepochybně věděl, proč některé věci trpí více zkoušek, snáší více těžení, čelí většímu testování: „Je to kvůli tělu Kristovu. A konečně je to pro Boží slávu. Víš, když ostatní sledují, jak reaguješ v nejhroživějším ohni, uvědomují si, že je Bůh neopustí ani v jejich čase zkoušek.“

Drahý svatý, těžení, kterým tebe právě procházíš, je celé kvůli tvé rodině, tvým přátelům, tvým spolupracovníkům, těm kolem tebe, kteří milují Ježíše. Takže se neboj své zkoušky. Ježíš zná výsledek. A On ti říká stejně jako Petrovi: „Drž se pevně, příteli. Modlím se za tebe. Až se odklidí všechen prach, budeš obnoven. A já tě použiji k obnovení své církve. Mám věčný důvod pro tvé těžení. Všechno je to pro svůdectví mé slávy.“

Copyright/Omezení šíření: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. Může být tištěn/a v plném znění pro osobní potřeby, pro šíření v rámci rodiny nebo mezi přáteli. Text nesmí být žádným způsobem měněn ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být veřejně elektronicky přenášen ani zpřístupněn prostřednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tscpulpitseries.org.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771